

HỒI THỨ BA TRÊN ĐỈNH HOA PHONG

Lâm Viết Hùng sau khi vượt qua sáu bảy dặm đường mới tìm thuê thuyền qua bên kia hồ.

Hồ Phần Dương rộng thênh thang, con đò hò hực đến xế chiều mới đưa khách đến bến. Sau khi lên bộ, Lâm Viết Hùng không chậm chạp, gấp rút lên yên ngựa hướng về phía Hoa Phong Sơn.

Ngày hôm sau cuối giờ Ngọ, chàng đã lần đến bên chân núi. Chóp núi cao vọi vọi, chàng ngược mắt nhìn lên thấy mây mù khói toả, trên chóp lơ mờ một cổ tháp đỏ rực.

Lâm Viết Hùng chép miệng lẩm bẩm :

- Quỷ Tháp ! Chính đây là nơi tử địa mà các cao thủ giang hồ đã sợ sệt không dám đến.

Chàng biết sức chàng không thể một sớm một chiều mà lên đến nơi được, nên vội đi tìm một thôn xóm gọi ngựa lại, và mua những thức ăn mang theo.

Tối hôm đó, vào lúc canh một, vầng trăng tròn vắt vẻo vào giữa không gian toả xuống rừng núi một màu huyền ảo, làm cho ngọn Hoa Phong thêm phần hùng vĩ, thiêng liêng.

Thật vậy, đỉnh Hoa Phong là một ngọn núi cao nhất vùng, khoảng bốn năm trăm trượng, nằm kề hai con sông rộng bao la, ba mặt phủ mây vởi vởi, chỉ có hướng Tây là giáp với đất liền, nhưng cũng chỉ là cây cao rừng rậm.

Ấy thế mà giờ này có một bóng người thất thiếu lần trên con đường đá gồ ghề trèo lên đỉnh núi, không kể gì đến luật cấm của giang hồ. Bóng người này chính là Lâm Viết Hùng. Chàng đã biết trước nơi đây là vùng tử địa mà vẫn cứ tìm tới.

Vậy chàn muốn tự vận sao ? Không ! Chàng muốn sống ! Muốn đi tìm cái sống trong cái chết . Chàng muốn sống để báo cừu rửa hận, trả thù nhà. Sự can đảm và ý chí cương nghị của chàng trai này đã vượt lên trên mọi đe dọa của tử thần.

Chàng lần đi ... lần đi mãi. Sau cùng Chàng đã trèo lên tận đỉnh Hoa Phong, đến một sân rộng trước ngôi cổ tháp huyền bí.

Bây giờ khoả vào đầu giờ Sửu, gió núi thổi từng cơn tiếng rào như muôn vạn hồn ma đang cùng nhau trò chuyện. Mặt sân đầy những xương người trắng hếu xếp thành đồng, thành gò, phản chiếu ánh trăng lơ mờ, khiến người ta có cảm giác như đi lạc vào địa ngục a tỳ hay sa vào thế giới của quỷ Sa Tăng vậy. Thật khủng khiếp.

Tuy nhiên Lâm Viết Hùng không xem đó là một đe dọa, mặc dù chàng không chút võ công nào trong người cả, chàng vẫn âm thầm vượt qua từng đồng xương khô, phát ra những tiếng kêu rần rắc. Qua một lúc chàng đứng ngay trước cửa cổ tháp chẳng khác một bóng ma hiện hìn trong một nghĩa địa.

Đứng cách cửa tháp chừng hai mươi trượng, chàng thấy cánh cửa tháp khẽ hé mở, nhìn vào trong thấy tối om và lạnh ngắt. Sự im lặng một cách quái đản và nồng nặc mùi tử khí. Đột nhiên bên trong Quỷ Tháp truyền ra giọng nói văng vẳng :

- Hải tử ! Ngươi là đứa trẻ tốt số đấy.

Lâm Viết Hùng thất kinh. Tiếng nói nghe như gần như xa, chẳng biết từ đâu đến, đầy vẻ âm ma, quỷ quái ! Nhưng chàng đủ can đảm lên đến đỉnh Hoa Phong thì còn sợ gì nữa, chàng mạnh dạn hỏi lại :

- Sao ! Tôi... tôi làm gì mà tốt số?

Giọng nói lại vang lên :

- Thành bé đại khờ ! Lão phu nói cho ngươi biết đã năm mươi năm qua không một kẻ nào được đặt chân lên sân cỏ tháp chỗ ngươi đang đứng mà toàn mạng. Ngươi là kẻ duy nhất hưởng được sự đặc biệt này. Như vậy không phải ngươi là đứa bé tốt số ư ?

Lâm Viết Hùng ô một tiếng rồi trầm giọng hỏi :

- Người nói đó có phải là Quỷ Tháp Chủ Nhân theo lời đồn đãi củ bọn võ lâm giang hồ chẳng?

- Đúng ! Quỷ Tháp Chủ Nhân chính là ta !

- Những đống xương khô chồng chất tại đỉnh Hoa Phong này có phải do người gây ra chẳng?

- Đúng chính là ta.

- Những kẻ bị giết phơi xương là ai vậy ?

- Võ lâm Hắc Bạch giang hồ.

- Người và bọn chúng có thù hận gì ?

- Không thù hận gì cả.

- Không thù hận ?

- Không !

- Tại sao người lại nhẫn tâm sát hại ?

- Vì bọn chúng không nghe lời cảnh cáo của lão phu, tự cho mình là cao thủ siêu việt, ngang nhiên đột nhập vào cổ tháp. Như thế chết không đáng tội hay sao mà hèn trách lão phu.

Lâm Viết Hùng thở dài :

- Dù sao thì hành động giết người phơi xương thành đống vẫn là hành động tàn ác..

Một tràng cười từ bên trong vang ra :

- Tàn ác ! Ha ! Ha ! Ha!...

Giọng cười kéo dài rất lâu, khiến cho Lâm Viết Hùng muốn choáng đầu hoa mắt. Qua một lúc, giọng nói vang ra :

- Hải tử ! Ngươi tìm đến cổ tháp với mục đích gì ?

Lâm Viết Hùng không do dự, đáp ngay :

- Với hai mục đích !

- Hai mục đích gì ?

- Thứ nhất, tiểu sinh xin trân trọng hỏi lão tiên bối vì lý gì lão tiên bối nhẫn tâm giết người, đốt nhà, tang tóc trên giang hồ bằng những hành động khủng khiếp vậy ?

Giọng nói trong Quỷ Thập hần học :

- Tiểu tử ! Người nói ai giết người, đốt nhà ?

Lâm Viết Hùng điềm tĩnh nói :

- Chính Quỷ Thập Chủ Nhân chứ còn ai nữa ? hàng ngàn võ lâm cao thủ khắp đó đây nối đuôi nhau bị thảm sát. Cừu hận của họ đang chất chồng cao như núi

Chàng chưa nói dứt câu, Quỷ Thập Chủ Nhân bỗng hét lên một tiếng làm rung chuyển cả núi rừng, dư âm vang lên đến nỗi Lâm Viết Hùng không chịu đựng được kêu lên một tiếng, hả miệng mửa ra một bùm máu tươi.

Lâm Viết Hùng chỉ là gã nho sinh yếu đuối, chưa tập luyện một chút võ công, còn Quỷ Thập Chủ Nhân là một tuyệt thế cao thủ, danh vang thiên hạ đã hơn năm mươi năm về trước, nội lực uyên thâm tới độ “đăng đàn nhập hoá”, thì tiếng hét của ông ta làm sao Lâm Viết Hùng chịu nổi.

Bởi thế sau khi ói ra một bùm máu, Lâm Viết Hùng ngã lăn ra bất tỉnh. Hình như Quỷ Thập Chủ Nhân không ngờ được sự việc xảy ra, nên buộc miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- A !

Bỗng thấy hai bàn tay đen thui thúi thò ra ngoài cửa tháp, chụp vào không khí hai cái quái dị, tức thì thân mình Lâm Viết Hùng như bị luồng hấp lực vô hình nhắc bổng lên, hút vào Quỷ Thập, và từ từ rơi xuống đất, trước mặt Quỷ Thập Chủ Nhân.

Quỷ Thập Chủ Nhân đưa ánh mắt rực hào quang nhìn Lâm Viết Hùng rồi đưa hai ngón tay gầy guộc điểm nhẹ vào ba nơi đại huyệt của chàng, đoạn nép mình vào trong chờ đợi.

Chỉ chốc lát, Lâm Viết Hùng chỗi dậy, bỡ ngỡ nhìn quanh, chàng chưa hiểu mình đang ở nơi đâu thì lại nghe giọng nói của Quỷ Thập Chủ Nhân nổi lên, nhưng với tính chất hoà nhã :

- Lão phu quá sơ suất nên không lưu ý đến một kẻ yếu đuối không biết võ công. Nay tiểu tử, hiện giờ sức khoẻ của ngươi ra sao ?

Giọng nói của Quỷ Thập Chủ Nhân tuy chứa đầy lo lắng, nhưng Lâm Viết Hùng không hề để ý tới. Chàng đứng thẳng dậy, hướng về phía có phát ra giọng nói lớn tiếng hỏi lại :

- Quỷ Thập Chủ Nhân ! Việc hỏi thăm sức khoẻ của tiểu sinh không cần thiết. Xin lão tiên bối trả lời cho biết tại sao lão tiên bối lại nhẫn tâm đem máu lửa gieo rắc giang hồ, giết người, đốt nhà, sát hại không chừa một con gà, con chó?

- Hừ ! Người là đứa bé ngang ngạnh dám cật vật ta điều đó. Người lấy bằng chứng gì dám bảo ta là kẻ đã gieo rắc máu lửa giang hồ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Cần gì hỏi đến bằng chứng ! Hiện nay khắp giang hồ đều xôn xao dư luận, những vụ thảm sát xảy ra khắp đó đây, mà nạn nhân là những cao thủ võ công cao. Nếu không phải là kẻ đủ tài như lão tiên bối thì còn ai có thể hành động như vậy ? Dân giang hồ đều quả quyết hung thủ các vụ huyết án chính là Quỷ Thập Chủ Nhân.

Với giọng kinh ngạc, Quỷ Thập Chủ Nhân “hừ” lên một tiếng, rồi hỏi lại :

- Tiểu tử, người có biết những nạn nhân bị thảm sát là những người thuộc môn phái nào không?

- Đủ cả hai đạo Hắc Bạch trên giang hồ !

-Ồ !

- Sao ? Tại sao Quỷ Thập lão tiên bối lại ngạc nhiên ?

- Nếu lão phu là thủ phạm cần gì lão phu phải hỏi chi nhiều. Này tiểu tử ! Từ khi lão phu sáng lập ngôi cổ tháp này cho đến nay đã hơn sáu mươi năm lão phu chưa hề bước chân ra khỏi đỉnh Hoa Phong đừng nói tới chuyện đem máu gieo rắc giang hồ.

Giọng nói của chủ nhân Quỷ Thập đầy vẻ hiền hoà, trang trọng, khiến Lâm Viết Hùng cảm thấy đó là lời nói thật. Tuy nhiên, chàng vẫn hỏi lại :

- Lão tiên bối không nói dối chứ ?

Quỷ Thập Chủ Nhân hừ một tiếng :

- Thằng bé ngu xuẩn ! Tại sao lão phu lại phải nói dối với một đứa bé yếu đuối như người ?

- Nhưng lão tiên bối có bằng chứng gì để tỏ ra mình không phải là thủ phạm ?

- Ta không cần bằng chứng gì cả. Chính các cao thủ giang hồ phải có nhiệm vụ tìm ra những bằng chứng đó, nếu muốn biết sự thật.

Lâm Viết Hùng còn đang suy nghĩ, Quỷ Thập Chủ Nhân hỏi tiếp :

- Còn mục đích thứ hai của người là gì ?

Lâm Viết Hùng đáp :

- Tiểu sinh nghe giang hồ đồn đãi rằng trong Quỷ Thập có một pho sách kỳ bí, dạy đủ các thế võ cổ truyền đã thất lạc. Việc này đúng chăng?

- Đúng vậy.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Thế thì rất may mắn.

Quỷ Thập Chủ Nhân hỏi :

- Do đâu người có ý định như vậy ?

- Vì muốn trả gia cừ.

- Gia cừ ?

- Phải !

- Nhưng cần gì phải tìm đến môn võ công thượng cổ ấy ?

- Nếu tiểu sinh không trở thành một tay cái thế võ công vô địch thiên hạ thì khó lòng trả được thù nhà.

Quỷ Tháp Chủ Nhân “hừ” một tiếng, hỏi :

- A ! Người muốn nói kẻ gia cừ của ngươi là một kẻ khét tiếng giang hồ phải không?

- Đúng vậy !

- Nhưng hắn là nhân vật nào ?

- Tiểu sinh không biết được.

Quỷ Tháp Chủ Nhân đổi giọng nghiêm trang hỏi :

- Cha Mẹ ngươi cũng thuộc vào giới võ lâm cao thủ giang hồ?

- Đúng vậy.

Quỷ Tháp Chủ Nhân cười lớn :

- Tiểu tử ! Ngươi là đứa bé có chí lớn, ta sẽ ra công giúp ngươi đạt được ý nguyện đó. Nhưng...còn một điều...

- Điều gì ?

- Có một điều là ngươi phải bái nhận ta làm sư phụ.

Lâm Viết Hùng ngậm ngại, nói :

- Tiểu sinh chưa biết rõ lão tiên bối là người như thế nào thì việc bái sư e quá sớm.

Quỷ Tháp Chủ Nhân giọng nói không vui, hỏi lại :

- Tiểu tử ! Có phải ngươi muốn xem tướng mạo của lão phu có xứng đáng làm sư phụ của ngươi không?

Lâm Viết Hùng lắc đầu :

- Không phải vậy ! Chẳng qua tiểu sinh muốn biết rõ lão tiên bối là ai, có liên quan đến vụ gia cừ của tiểu sinh hay không.

Quỷ Tháp Chủ Nhân nói :

- Tiểu tử ! Ta có thể cho ngươi biết năm mươi năm về trước ta là Tôn sư của một môn phái có tiếng trên giang hồ. Chỉ vì....

Nói đến đây Quỷ Tháp Chủ Nhân im bật và thốt ra tiếng thở dài..

Lâm Viết Hùng ái ngại hỏi :

- Chỉ vì thế nào ? Sao lão tiên bối không nói tiếp ?

- Điều này về sau ngươi sẽ rõ. Bây giờ nếu ngươi không bái nhận ta làm sư phụ e trễ mất và ý nguyện của ngươi sẽ chẳng bao giờ đạt được.

Lâm Viết Hùng hỏi lại :

- Tại sao lại trễ ?

- Tiểu tử ! Ngươi có biết hôm nay là ngày gì chăng ?

- Đêm nay là rằm tháng Bảy, tiết Trung Nguyên.

- A ! Phải rồi ! Chính vì cái đêm Trung Ngươn này mà người mới có dịp may gặp ta. Bốn môn có một qui lệ tương truyền từ đời nọ sang đời kia, ngoài đêm Trung Ngươn ra, cấm ngặt Chuông môn không được thâu nhận đệ tử.

- Tại sao có chuyện lạ lùng ?

- Tiểu tử, người chớ lấy thế làm chuyện lạ. Lão phu tuy bất hạnh song mang danh là Tôn sư một môn phái, há dám khi thường qui ước hay sao. Một lời nói của ta cũng đâu phải chuyện đùa. Ta đã hứa thì không thể nào để cho người mang lấy thất vọng.

Lâm Viết Hùng trầm ngâm hỏi :

- Như vậy tức là tiểu sinh hôm nay gặp được kỳ duyên ?

- Phải ! Nếu không có kỳ duyên thì người không thể đặt chân đến đây được. Người đã đến đúng vào ngày bốn môn cử sát sanh. Đối với ngày thường, dù cho một cao thủ bậc nhất giang hồ cũng phải bỏ mạng khi vượt qua các đồng xương khô ngoài sân cỏ thấp, huống chi người chỉ là một nho sinh yếu đuối.

Bây giờ trăng tròn đã lặn xuống. Tây đoài, khung trời tối đen như mực, chính là lúc sắp tàn canh, mà cũng chính là giây phút Lâm Viết Hùng phải quyết định số phận của mình, nếu để đến lúc trời rực sáng thì kỳ duyên không còn nữa.

Quỉ Tháp Chủ Nhân như hiểu rõ lòng chàng nên hối thúc :

- Tiểu tử ! Người còn do dự ư ? Nguyên ước của người đang đến lẽ nào bỏ cơ hội ?

Lâm Viết Hùng đưa mắt nhìn vào Quỉ Tháp tối om, không rõ chủ nhân Quỉ Tháp ra sao, nhưng bỗng chàng quyết định... Chàng quì xuống hướng mặt về phía trong, cất giọng nghiêm trang nói :

- Đệ tử Lâm Viết Hùng xin bái kiến sư phụ.

Dứt lời, chàng cúi xuống lạy ba lạy theo đúng lễ.

Khi chàng ngẩng đầu lên, toan đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy bên hông đau nhói, đầu óc choáng váng, tay chân mềm nhũn tựa hồ như mất cả sinh lực, thần trí dần dần như bị hôn mê, dật dờ như bay bổng lên cao và cao mãi...

Rồi chàng cảm thấy thân mình dừng lại, như đang nằm trên mặt bàn thạch, tiếp đến như có một bàn tay mềm mẫn khắp thân mình, lúc mềm nhũn, lúc chai cứng, khi lướt đi thoảng thoát rất nhanh, khi dừng lại một cách chậm chạp. Dần dần, cơ thể chàng nóng bức như lửa đốt, khó chịu lạ thường. Chàng muốn kêu rú lên, nhưng tiếng nói đã tắt nghẽn. Chàng toan vùng vẫy, song tay chân đã cứng đờ.

May thay, chẳng bao lâu, sự nóng buốt và đau đớn dần dần biến mất, và cơ thể chàng thấy sảng khoái, dễ chịu phi thường, dường như chàng vừa uống xong một hoàn thuốc hồi sinh vậy.

Bây giờ, bên ngoài Quỉ Tháp trời rạng sáng, cái ngày may mắn của Lâm Viết Hùng mà cũng là ngày cử sát sanh của Quỉ Tháp Chủ Nhân đã chấm dứt. Đỉnh Hoa Phong chìm dần trong màn sương đục.

Bỗng Quỉ Tháp Chủ Nhân quát lên một tiếng như muốn xé bầu không khí tĩnh mịch buổi tinh sương. Thì ra trong lúc Quỉ Tháp Chủ Nhân đang hy sinh phần chân nguyên nội lực thi triển độc môn bí truyền, dùng thuật Hoàn Công Phật Dương đã

thông kinh mạch cho Lâm Viết Hùng để tạo cho cơ thể chàng một sức chịu đựng thì có bốn bóng người ẩn hiện trong làn sương mù trên đỉnh Hoa Phong, vượt qua những đồng xương khô lẫn mò vào sân Quỷ Tháp. Nhưng dù họ có lén lút, thì triển thượng thặng khinh công, cũng không qua được tầm mắt của Quỷ Tháp Chủ Nhân.

Đã năm mươi năm, Quỷ Tháp Chủ Nhân có lệnh cấm không cho một nhân vật giang hồ nào bén mảng đến gần Cổ Tháp trong vòng hai mươi trượng, nghiêm lệnh ấy đến nay vẫn chưa phá bỏ.

Bởi vậy, Quỷ Tháp Chủ Nhân không thể nào để cho bốn người nọ tự xâm nhập vùng tử địa.

Tiếng hét làm rung chuyển cả núi rừng. Tuy nhiên, bốn bóng người vừa xuất hiện là bốn tay cao thủ võ lâm, đã từng trải trên giang hồ, họ hiệp công phát ra một luồng nhu chưởng đề tự vệ. Thật ra, bốn bóng người này là bốn tên ma đầu võ lâm khét tiếng mà giang hồ gọi là Võ Lâm Tứ Quái.

Lão đại là Hung Thần, lão nhị là Lệ Sát, lão tam là Cuồng Ma, còn lão tứ là ác Quỷ. Thần, Sát, Ma, Quỷ đều mang một võ học siêu phàm, Hắc Bạch giang hồ đều khiếp sợ. Tuy chúng không ở trong hàng Hắc Đạo, nhưng hành động rất dã man, khát máu, chẳng kém gì những tên ma đầu Hắc Đạo.

Tứ Quái vừa lao mình đến Quỷ Tháp bỗng nghe một tiếng hét, tiếp theo một đạo kinh phong to như núi từ trong cửa tháp bắn ra, bọn chúng rung mình kinh sợ, vội vịn chân khí vào đôn điền phân chia thành tả hữu, hợp công thủ thế.

Nhiếp ảnh Cuồng Ma Tinh Tiểu Quang vì lui chậm nửa bước nên bị luồng cự chưởng kích trúng vào vai trái. Mặc dù hắn có công lực uyên thâm, song cũng không đủ sức chịu đựng, phải buộc miệng rống lên một tiếng đau đớn, thân hình bị nhấc bổng lên, văng ra xa hai trượng, khoé miệng tuôn ra hai dòng máu tươi, ngã quỵ trên mặt đất bất tỉnh.

Tam Quái còn lại kinh hồn, bất giác tháo lui thêm mấy bước. Hấp Huyết ác Quỷ Khương Nhất Phi vội tung mình nhảy tới bên Nhiếp ảnh Cuồng Ma Tinh Tiểu Quang, phục mình xuống xem vết thương đòn bọn.

Tứ Quái Lão Đại vội quay sang nhìn Hấp Huyết ác Quỷ, hỏi vội :

- Lão Tứ, thương thế của lão Tam nặng nhẹ ra sao ?

Hấp Huyết ác Quỷ ngẩng mặt lên, nhìn lão đại, buồn bã đáp :

- Nột thương khá nặng, tay trái gãy lìa.

Du Hồn Hung Thần lão đại nghe qua thân sắc tái nhợt. Mới chỉ tiếp nhận một chưởng với Quỷ Tháp Chủ Nhân mà đã bị thương mất một người thì làm sao còn tinh thần chiến đấu.

Lão ném san Hấp Huyết ác Quỷ một cái bình ngọc nhỏ, và nói :

- Lão Tứ ! Ngươi lo săn sóc cho lão Tam.

Đoạn lão quay mặt vào Quỷ Tháp rọi hai tia mắt sáng ngời bằng giọng căm thù hét lớn :

- Co đầu rút cổ, núp trong bóng tối hại người đâu đáng gọi là anh hùng quân tử. Nếu có bản lĩnh xin mời ra đây cùng chúng ta đánh một trận phân cao thấp.

Quỷ Tháp Chủ Nhân cười khẩy một tiếng, đáp :

- Các ngươi là hạn người gì mà ta phải lộ diện ?

Du Hồn Hung Thần Bí Lập phát lên cười hô hố :

- Ngươi là nhân vật gì ? Hãy khai danh hiệu ?

Quỷ Tháp Chủ Nhân lạnh lùng đáp :

- Lão phu được giang hồ gọi danh hiệu Quỷ Tháp Chủ Nhân. Cái danh hiệu ấy chưa đủ để các ngươi kinh hồn vỡ mật sao ?

- ô ! Quỷ Tháp Chủ Nhân ! Ngươi có biết chúng ta là ai chăng ?

- Hừ ! Ta cần gì phải tìm hiểu điều đó. Bất quá cũng chỉ là những quân ma đầu tự cao tự phụ, không hiểu tài sức mình, đại đột chuốt lấy thảm họa mà thôi.

Du Hồn Hung Thần Bí Lập trầm giọng nói :

- Ngươi khinh người thái quá ! Chúng ta được mọi người gọi là Tứ Quái : Thần, Sát, Quỷ, Ma vang danh trong vũ nội.

Quỷ Tháp Chủ Nhân buông một chuỗi cười dài, giọng cười như xoáy vào tai, như ma ám nổi dậy, làm cho bọn Võ Lâm Tứ Quái dù có nội công thâm hậu mà cũng bị kích động cả tâm phách huyết đạo, làm ù tai loạn mắt, mặt mày tái xanh trông rất bi thảm.

Giọng cười dứt, Quỷ Tháp Chủ Nhân cất giọng trầm trầm bảo :

- Bất luận các ngươi là bọn vang danh vũ nội, vũ ngoại, hay Tứ Quái, Bát Yêu gì...Lão phu đã có lời răn cấm không một ai được trèo lên đỉnh Hoa Phong. Hiệ tại, lão phu gặp được niềm hân hoan nên ra ơn cho các ngươi khỏi chết. Các ngươi mau xuống núi, đừng nằng nứa ở đây làm chó sủa mèo ngao. Lão phu mà nổi giận thì đừng trách lão phu độc ác.

Du Hồn Hung Thần phá lên cười lớn :

- Tứ Quái chúng ta bình sinh tung hoành giang hồ, việc đã muốn nhất định phải thành công. Hôm nay chúng ta đã quyết định đi đến đây đâu có thể trở về một cách dễ dàng khi chưa đạt được mục đích.

Quỷ Tháp Chủ Nhân dụ giọng hỏi :

- Mục đích của các ngươi như thế nào ?

Du Hồn Hung Thần Bí Lập nhướng đôi mày rậm, đôi mắt đầy yêu khí nhìn vào cửa tháp nói :

- Mục đích tìm gặp ngươi, một là để báo thù cho U Hồn Quỷ và những võ lâm đồng đạo bị ngươi sát hại, hai là làm sáng tỏ công án võ lâm.

- Hừ ! Các ngươi nói lớn lối như vậy mà có làm được không ? hay các ngươi cũng chỉ là những đứa khoe khoang ảo vọng?

Du Hồn Hung Thần phá lên cười, nói :

- Tứ Quái chúng ta từ ngày dẫn thân vào giang hồ, chưa có một lần chùn bước, chưa có việc gì không làm được.

Quỷ Thập Chủ Nhân lạnh lùng đáp :

- Hôm nay các ngươi sẽ bị xoá tên.

Du Hồn Hung Thần buông giọng gắt :

- Quỷ Thập ! Ngươi chớ lảm lời cuồng vọng ! Hãy hiện thân ra đây để cùng chúng ta một trận sinh tử.

Quỷ Thập Chủ Nhân phá lên cười :

- Các ngươi chưa đáng mặt yêu cầu chuyện đó, đừng quá hợm hĩnh.

Đoạt Mệnh Lệ Sát quay sang nói với Du Hồn Hung Thần :

- Lão Đại ! Chúng ta cần gì phải đấu khẩu với hắn. Hắn đã co đầu rút cổ không dám ra mặt chẳng lẽ chúng ta không dám tiến vào Quỷ Thập hay sao ?

Du Hồn Hung Thần gật đầu :

- Đúng đấy ! Lão nhị chúng ta cùng nhau tiến vào.

Dứt lời, cả hai vận công dồn nội lực che chở các yếu huyệt, song chưởng hờm sáng, nhắm ngay cửa tháp tiến vào từng bước một.

Một bước....

Hai bước....

Ba bước....

Đột nhiên, một tiếng “hú” vang lên như xé không gian. Song Quái giật mình đứng khựng lại, quét mắt nhìn khắp nơi.

Qua màn sương mù che phủ cả đồi non, một cái bóng vàng trên đỉnh cao Hoa Phong lao vút đến cửa tháp bằng tốc lực nhanh khủng khiếp.

Hung Thần và Lệ Sát trông thấy giật mình, chếp miệng nhủ thầm :

- Bóng vàng đó là nhân vật nào mà thân pháp khinh công cao siêu đến độ siêu phàm như vậy ? Nếu không phải là một kẻ tuyệt thế võ công mà lao đi như vậy ắt phải rơi xuống vỡ sọ chết rồi.

oOo